

Розділ 1

Як це могло статися?

Громовиця з жахом усвідомила, що уламки прозорого каменю були заховані в тій самій здобичі, яку збиралися з'їсти її зграйники. Двоє чудових вгодованих оленів, найкраща здобич, яку зграя бачила за багато мандрівок Собаки-Місяця — і якийсь пес її зіпсував. Чому?

На обличчі кожного собаки відбивалися приголомшення й огида. Белла, яка стояла одразу за Громовицею, заскиглила, але навіть її вірний друг Шпичак — такий самий, як і Громовиця, лютопес — був надто нажаханий, щоб її втішити. Він стояв біля Громовиці й тремтів. Більшість зграйників мовчки витріщалася на туші, настовбурчивши хутро на карках. Недовірливе завивання Вітерця досі лунало в повітрі — і Громовиця знала, що та відчуває.

Громовиця певний час підозрювала, що в зграї має бути собака, який усім робить каверзи, але в голові не вкладалося, що член її зграї був

здатний утнути *таке* жахіття. Усі вони були такі щасливі сьогодні ввечері, коли принесли здобич після чудового полювання — і тепер Третій Собака зграї лежав на землі, задихаючись і скиглячи, а Хапа витягувала підступні скалки з його закривавленого рота й кидала поруч. Там вони й лежали блискучими крапельками — небезпечно гострі й закривавлені.

Ритка, міцно тримаючи маленькими передніми лапками буру голову Дрючка, лизала йому вухо, жалібно скиглячи.

— Будь ласка, спробуй триматися спокійно. Усе майже закінчено.

— О ні, о ні. Ох, Дрючку. Ой ти, бідолахо, — скиглила Сонечко й намагалася допомогти Ритці й Хапі, відсуваючи шматочки прозорого каменю від їхніх лап та складаючи в невелику купку.

Відколи Вітерець завила, відколи зграя нарешті зрозуміла, що серед них є зрадник, собаки немов заціпеніли й стояли, перелякано ззираючись. Утім зараз, побачивши, що маленька Гривка обернулася і впилася поглядом у Шпичака, Громовиця відчула поколювання в спині. В очах Гривки палало звинувачення. Молода лютопсиця гнівно зиркнула на неї, але помітила, що Бруно теж обернувся й витріщається. Одна по одній голови всіх зграйників розверталися до Шпичака.

«Вони не довіряють Шпичакові. Просто тому, що він лютопес! — думала Громовиця. — Але я теж лютопсиця, і саме я намагалася їх попередити...»

Її серце калатало від страху та гніву. Яка ж несправедливість! Вона була певна, що Шпичак не більше за неї був спроможний підкласти в здобич прозорий камінь. І все ж він був першим підозрюваним, про якого думав кожен.

Бруно першим озвучив свої думки. Бійцівський пес вискалив гострі зуби й загарчав:

— Я вам казав. Я постійно про це торочив. Не можна довіряти лютопсу.

Шерсть Громовиці здибилася від образи, але пес втупився у Шпичака злими очима.

— Я ніколи не хотів, щоб цей лютопес був у нашій зграї!

Гнів, який почав здійматися в душі Громовиці, хутко притлумив страх. Вона не спала як належить уже багато подорожей Собаки-Сонця: боялася, що вона лиха собака, боялася того, що може накоїти, якщо знову ходитиме уві сні. Тепер вона зрозуміла, що не несе відповідальності за ті жахливі речі, які спіткали зграю. Усвідомлення того, що вона мучилася і хвилювалася, буцімто вона лиха, тоді як весь час серед них ховався справжній зрадник, ще дужче розлютило її. І від того, що Бруно вважав Шпичака зрадником тільки тому, що він, як і Громовиця, був лютопсом, ставало ще гірше.

— Як ти смієш, Бруно? Шпичак не заслужив такого ставлення! — Було приємно нарешті вільнити свою лють, накинутися на собаку, який так часто зневажливо відгукувався про лютопсів. — Він був вірним зграї від самого початку, навіть якщо ти відмовляєшся це усвідомлювати!

— Ха! — тихо гаркнула Гривка. — Ми мали знати.

Нашорошивши вуха, Громовиця різко обернулася до маленької чорної собачки.

— Що ти маєш на увазі? Ану, скажи це вголос!

— Звісно, скажу, — вишкірилася Гривка, яка колись була омегою в Дрючкової зграї. — Лютопсиця заступається за лютопса. Ото дивина.

Перш ніж Громовиця встигла розвернутися, Стрілка тихо гаркнула:

— Не треба заступатися за Шпичака, Громовице. Він не схожий на тебе — він не жив із нами так довго. Ти довела свою відданість зграї. А що ми знаємо про нього? *Нічого*.

— Нічого, — підгавкнула Гонка. — Крім того, що він зрадив свою останню зграю. Хіба ні?

— Заждіть! — вихопилася Белла, настобурчивши золотаве хутро. — Шпичак зрадив лютопсів, щоб урятувати всіх нас! У вас немає причин звинувачувати його. І він не міг зіпсувати здобич — я це знаю! Я була з ним увесь час, відколи мисливці принесли її до табору.

— О, так? — Кось — високий, цибатий — схилив голову. — Ти не зводила з нього очей? Ти не відволіклася навіть на мить?

— Кожен собака відволікається, — прогарчав Дубко. — Особливо на цуценят альфи. Ти ж не могла *весь* час дивитися на Шпичака, Белло.

— Ні, могла, — зухвало кинула вона. — Я завжди знаю, де Шпичак. *Завжди!*

— Та ну, — похитала головою Гривка. — Справді? Чому це, Белло?

«Гривка більш говірка, ніж зазвичай, — гірко подумала Гроловиця. — Зокрема тепер, коли вона має змогу поквитатися з лютопсами».

— Я теж хочу це знати. — Стрілка підвела вузьку мордочку, пильно дивлячись на Беллу. — Із чого ти раптом така обізнана, що робить Шпичак, Белло? Ти маєш що нам сказати?

Белла на мить замовкла, здійнявши голову, і Гроловиця побачила, як сіпнувся м'яз на її шиї. Лютопсиці клубок підступив до горла, тому що вона одна знала, що може сказати Белла. Чи розкаже вона *про це* зараз? Бо *зараз* буде важче, ніж будь-коли, змусити зграю прийняти її слова.

Золотава собака гордо здійняла голову.

— Так, — зухвало сказала Белла. — Ми зі Шпичаком пара. Уже певний час.

На тривалий час запала тиша, чутно було лише болісне скиглення Дрючка, коли Хапа відступила від нього, нарешті закінчивши свою роботу.

Тоді Вітерець заговорила вперше відтоді, як зойкнула від жаху. Її голос був невпевненим, але чисто дзвенів у тихому таборі.

— Але в такому разі... Альфо? — Вона звернулася до стрункої вожачки-прудкобігунки. — Вибач, але ми *не можемо* вірити Беллі на слово, чи не так? Якщо вона подруга Шпичака, то обов'язково його захишатиме.

— Ні! — голосно гавкнув Щасливець, золотшерстий бета зграї. — Я знаю Беллу краще, ніж будь-хто з вас. — Хоча Гроловиця помітила, що він із сумнівом глипнув на Шпичака, ніби хотів сказати, що, може, не так добре знає, як

думав. — І вона ніколи не буде із собакою, який обернеться проти власної зграї. Якби Шпичак був дихим, моя рідна сестра не стала б його парою.

Зиркнувши на Беллу, він замовк, щоб перевести дух, злегка струснувся й невпевнено облизнув губи. Хай би що казав Щасливець, він не міг приховати подиву від її заяви.

«Ну, — подумала Гроловиця, — ти дізнався у приголомшливий спосіб».

Безсумнівно, Белла сподівалася вибрати кращий момент, щоб повідомити новину своєму набагато вищому за рангом брату.

— Щось я не надто впевнена, — дзвякнула Стрілка, коричнево-біла собака, яка сиділа, задумливо постукуючи хвостом. Її очі злобно блищали. — Це ж не вперше, коли Белла обирає сумнівних союзників.

Мікі, старий чорно-білий фермерський пес, сердито загарчав.

— Це в минулому, Стрілко. Не тягни сюди це знову, як гнилу здобич.

Гроловиця смикнулася. Вона знала, про що вони говорять: про час, коли Белла об'єдналася з лисячою зграєю, щоб спробувати змусити напіввовка, колишнього альфу зграї, поділити їхню територію. Це була погана ідея, яка призвела до жахливих наслідків, як Белла сама зізналася Гроловиці.

Але не на часі Стрілці згадувати минуле! Це був іще один мстивий, болючий докір Беллі, яка щиро розкаялася у своїй дурості. І це був іще один спосіб сіпнутися на Шпичака.

Гроловиця скривилася.

Тепер усі собаки звернулися до альфи, чекаючи на її відповідь Вітерцю. Сіра прудкобігунка була задумлива, навіть не гарчала.

— То що, альфо? — Бруно кивнув у бік Вітерця, потім знову зиркнув на вожачку. — Ти погоджуєшся з бетою чи з Вітерцем? Покладатимешся на Беллине слово, враховуючи, що вона тепер подруга лютопса?

Гроловиця насилу стрималася через такий відкритий виклик — вона знала, що Бруно не любить Шпичака, але чи ладна альфа вгамувати здорового бійцівського пса? Гнів охопив Гроловицю, вона була надто збентежена, щоб здобутися на слово. Зараз альфа має переконати цих собак у тому, наскільки безглузді їхні звинувачення!

Солодуня хитнула вузькою головою, дивлячись по черзі на кожного собаку, що стояли перед нею на галявині. На її морді читалися розчарування й роздратування, але вона себе опанувала.

— Зарано показувати на когось лапою, — мовила альфа рівним голосом. — Кожен собака має заспокоїтися й перестати хапати сухі кістки. — Вона кивнула на Дрючка, який лежав, знесилений від болю, та важко дихав. — Дрючок постраждав. Зараз не час для нищівних сварок!

— Але альфо! — гавкнув Бруно.

— Ми маємо покласти цьому край просто зараз, — проскиглив Дубко, — а Шпичак, найімовірніше, винуватець!

— Це очевидно, чи не так? — насуплено гаркнула Стрілка.

— Доста! — убивче прогарчала альфа.

Більше вона нічого не сказала, лише дивилася собакам по черзі в очі, доки ті не стали ніяково кашляти та бурмотіти, а потім і геть замовкли. Не пощадила прудкобігунка й Гроловицю — вона глянула їй в очі з виразом, який клав край подальшим суперечкам. Молода лютопсиця стиснула шелепи й стримала бажання завити від такої несправедливості.

— А тепер, — оголосила альфа, приборкавши важким поглядом кожного члена зграї, — час припинити балакати й верещати, як наполохані білки, і йти спати. Дрючок потребує догляду й тиші. Хапо, Ритко і Сонечку, молодці, що швидко думаєте й не відволікаєтеся на сварки. Саме мені, як альфі, належить з'ясувати, хто це зробив, і я не схиблю, будьте певні. Але в торхнечі правди не знайти. — Вона знову обдивилася собак. — Очікую, що завтра кожен із вас буде напоготові. Нічні патрулі, готуйтеся та вирушайте. До цієї зграї, звісно, міг проникнути лихий пес, але це не означає, що ми не маємо інших ворогів.

Вона розвернулася й попрямувала до свого кубла, бета потрусив слідом. Коли вожаки відійшли, Гроловиця побачила, що серед похмурих собак досі видно здійняті голови та скривлені морди. Альфа не дала їм відповіді, але Гроловиця не могла не погодитися з нею. Зараз не на часі хапати і рвати одне одного, надто коли Дрючок лежить поранений. Здавалося, він не сильно скалічений, але однаково відчував